

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 23. marts 2021

Sag BS-28598/2019-VLR
(2. afdeling)

A
(advokat Anne Katrine Bay)

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Sebastian C. Wilk)

og

Sag BS-26246/2019-VLR
(2. afdeling)

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Sebastian C. Wilk)

mod

A
(advokat Anne Katrine Bay)

Retten i Esbjerg har den 30. maj 2019 afsagt dom i 1. instans (sag BS-5294/2017-ESB).

Landsdommerne Henrik Twilhøj, Astrid Bøgh og Mathias Staugaard Nielsen (kst.) har deltaget i ankesagernes afgørelse.

Påstande**BS-26246/2019-VLR**

Appellanten, Ankenævnet for Patienterstatningen, har over for indstævnte, A, nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse for så vidt angår Retten i Esbjergs dom i relation til behandlingen ved Lægerne B.
2. Stadfæstelse over for A's påstand i relation til behandlingen ved Hospital 1.

BS-28598/2019-VLR

Appellanten, A, har over for indstævnte, Ankenævnet for Patienterstatningen, nedlagt følgende påstande:

1. Stadfæstelse af byrettens dom, for så vidt angår A's behandling hos Lægerne B.
2. Ankenævnet for Patienterstatningen tilpligtes at anerkende, at A's eventuelle patientskade som følge af behandlingen på Hospital 1 den 12. juli 2012 og frem er anmeldt rettidigt, og at sagen som følge heraf skal hjemvises.

Supplerende sagsfremstilling

Det er for landsretten oplyst, at der ved MR-skanning af A foretaget i foråret 2018 blev konstateret store kroniske iskæmiske forandringer svarende til hele højre hemisfære frontal- og parietallap.

Dette blev anmeldt til Patienterstatningen både som en behandlingsskade i relation til Hospital 1 og som en lægemiddelskade i relation til Hospital 2.

Ved afgørelse af 16. september 2019 har Patienterstatningen afvist at genoptage sagen for så vidt angår behandlingen på Hospital 1, og afgørelsen er den 25. november 2019 blevet stadfæstet af Ankenævnet for Patienterstatningen.

Forklaring

A har afgivet supplerende forklaring.

A har forklaret, at hun ikke på noget tidspunkt talte med sin egen læge om, at hun muligvis skulle have været henvist til undersøgelse for kræft noget før. Hun havde efter den 11. juli 2012 ikke yderligere kontakt med den pågældende læge. Hun fik først kontakt til sin nye praktiserende læge, da hun i 2015 skulle have en statusattest til Jobcenteret.

Hun har ikke gennem behandlingen på hverken Hospital 1 eller Hospital 2 hørt nogen bemærke, at hendes egen læge burde have henvist hende til undersøgelse for kræft tidligere.

Hun husker ingen af samtalerne med lægerne på Hospital 1.

Der er ingen på Hospital 2, der har talt med hende om, at blødningen opstået under biopsitagningen kunne være sket ved en lægefejl. Der blev blot talt om, at hendes tilstand var kritisk. Hun fik ikke oplysninger om, at hun kunne have fået en varig skade under biopsitagningen. Hun havde akut leukæmi og forholdt sig hertil. Hun var meget udtrættet og blev sat i behandling med Prednisolon. Hun blev først opmærksom på hjerneskaden, da hun skulle i gang med afklaring af jobmuligheder og studsede over, at hun "var lidt langsom i optrækket". Indtil da havde hun levet i en slags boble og havde været indlagt det meste af tiden for at undgå infektion.

Foreholdt Hospital 2's journalnotat af 16. juli 2012 om, at der på Hospital 1 var talt med hende og de pårørende om procedurer, tolkninger og svar, har hun forklaret, at dette alene vedrørte behandlingen af kræftlidelsen.

De første par år i forløbet af behandlingen var hun indlagt på Hospital 2 og afskåret fra omverdenen på grund af faren for infektion. Hun havde behov for pleje på døgnbasis og fik meget stærk medicin. Hun havde svært ved at gennemføre en almindelig telefonsamtale og kunne ikke selv gå i bad eller på toilet. Hun måtte bruge kørestol og rollator og måtte ikke være uden opsyn i eget hjem i forbindelse med kortvarige udskrivelser. Hun blev transporteret liggende til de ugentlige kemobehandlinger. Hun opholdt sig på en tomandsstue på Hospital 2. En del af de andre patienter var lige så dårlige som hun, og hendes forløb skilte sig ikke specielt ud fra deres. Hun var dog heldig, fordi hun re-sponderede positivt på den intensive kemobehandling og derfor slap for knoglemarvstransplantation, som nogle af de andre patienter var nødt til at få.

Hun kom med i "X", fordi hun havde behov for et netværk af ligesindede. Hun tog til det første arrangement i maj 2016 i By 1, hvor hun mødte en ildsjæl. Hun har tjekket tidspunktet efter byrettens dom. Hun kunne høre på de andre unges fortællinger, at deres forløb adskilte sig meget fra hendes eget,

og at der var noget, "der var stukket helt af" i forhold til behandlingen af hende.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Ankenævnet for Patienterstatningen har yderligere anført, at det må anses for alment kendt, at kræft skal behandles hurtigt, og at diagnosticeringstidspunktet for kræft kan få betydning for behandlingen og kræftlidelsen. Derfor burde A allerede i juli 2012, da hun fik stillet diagnosen, have indset, at det kunne have gjort en forskel for hendes sygdom og behandlingsforløb, hvis diagnosen var blevet stillet tidligere. Fristen for anmeldelse efter Lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet § 59 begyndte herefter at løbe fra dette tidspunkt.

Det er uden betydning for A's subjektive tilregnelser, hvad det lægefaglige personale har anført i journalerne om diagnosticeringstidspunktet og betydningen heraf, hvis hun selv på baggrund af de foreliggende omstændigheder indså eller burde indse, at den for sene diagnosticering kunne få betydning for behandlingsforløbet og skadernes omfang.

Det er i øvrigt ikke afgørende, om det klart fremgår, hvad der skal tilskrives grundlidelsen, og hvad der skal tilskrives den forsinkede diagnosticering. Dette vil ofte først blive afdækket i forbindelse med den materielle behandling af sagen.

A har yderligere anført, at informationen om, at hun led af akut leukæmi, ikke i sig selv kan begrunde, at hun burde have indset, at der i relation til egen læge kunne være tale om en patientskade i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Det bestrides, at det må anses for alment kendt, at kræft skal behandles hurtigt, og at diagnosticeringstidspunktet kan få betydning for behandlingsforløbet og kræftlidelsen.

Det er desuden ikke enhver komplikation, der i sig selv bør lede patientens tanke hen på en mulig patientskade. Informationen om komplikationerne med blødning under biopsitagningen, og at den indsatte stent forventeligt skulle blive permanent, medfører ikke, at der er opstået den fornødne viden om, at hendes symptomer kunne udgøre en patientskade omfattet af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Som anført af byretten er det afgørende for, om A's eventuelle krav på erstatning efter lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet er forældet, jf. lovens § 59, stk. 1, om hun før den 3. august

2013 havde eller burde have fået kendskab til ikke blot selve skaden, men også at denne kunne være forårsaget af behandlingen eller muligvis kunne være undgået ved en anden behandling og dermed til, at der kunne være et grundlag for et krav om erstatning, jf. Højesterets dom af 8. december 2003, gengivet i U 2003.0 H.

For så vidt angår behandlingen hos Lægerne B lægger landsretten til grund, at A var i konsultation første gang den 8. maj 2012 foranlediget af kraftig tør hoste med en trykkende fornemmelse i brystkassen, at hun den 25. juni 2012 igen opsøgte egen læge med samme symptomer, og at hun den 10. juli 2012 på grund af yderligere symptomer blev henvist akut til røntgenundersøgelse, der afslørede en tumor i brystkassen. Hun blev den 11. juli 2012 indlagt på Sygehus 3 og overført til Hospital 1, hvor der blev taget biopsi af tumoren den 12. juli 2012. Der opstod komplikationer i den forbindelse, og hun blev lagt i respirator indtil den følgende dag. Hun blev overført til Hospital 2 til videre behandling den 16. juli 2012, og der blev i løbet af få dage iværksat et behandlingsforløb med kemoterapi, som strakte sig over flere år og medførte svære bivirkninger.

Navnlig på baggrund af det korte tidsforløb, som de tre forudgående konsultationer hos egen læge strakte sig over, sammenholdt med oplysningerne om det efterfølgende behandlingsforløb og det i øvrigt foreliggende finder landsretten, at det kan lægges til grund, at A ikke forud for den 3. august 2013 havde fået eller burde have fået kendskab til, at behandlingen hos hendes egen læge havde medført en skade, der var forårsaget af behandlingen og muligvis kunne være undgået ved tidligere diagnosticering.

Landsretten tiltræder herefter, at et eventuelt erstatningskrav mod Lægerne B ikke er forældet, og at denne del af sagen hjemvises til fortsat behandling som sket.

For så vidt angår behandlingen på Hospital 1 lægger landsretten til grund, at A i dagene efter biopsitagningen den 12. juli 2012 blev informeret om, at der var opstået komplikationer i forbindelse hermed, og at hun derved var blevet påført en skade, som medførte en reoperation med indsættelse af en stent i en blodåre. Den 23. juli 2012 blev A gjort bekendt med, at den indsatte stent ikke kunne eller skulle fjernes, hvorfor den blodpropforebyggende behandling – der blev ordineret ifølge journalnotat af 13. juli 2012 ”pga. stent” – også skulle prioriteres.

På denne baggrund og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, finder landsretten, at A i slutningen af juli 2012 burde have vidst, at hun ved behandlingen på Hospital 1 kunne være blevet påført en skade, som kunne være forårsaget af sygehusets behandling eller

muligvis være undgået ved en anden behandling og dermed til, at der kunne være grundlag for et krav på erstatning. Det er i den forbindelse uden betydning, at hun ikke på dette tidspunkt havde kendskab til skadens fulde omfang.

Landsretten tiltræder herefter endvidere, at et eventuelt krav på erstatning for behandlingen ved Hospital 1 er anmeldt for sent og dermed forældet, jf. § 59, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagernes udfald har hver af parterne ligesom for byretten for en del tabt og for en del vundet sagerne, og de to behandlingsforløb, som parterne hver især har indbragt til prøvelse, har vægtet lige meget i behandlingen af sagerne.

Herefter skal ingen af parterne betale sagsomkostninger til den anden part.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten til den anden part.

Publiceret til portalen d. 23-03-2021 kl. 10:00

Modtagere: Appellant A, Indstævnte Ankenævnet for Patienterstatningen,
Advokat (L) Sebastian Christopher Wilk, Advokat (H) Anne Katrine Bay